U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupený JUDr. Zdeňkou Křížovou, advokátkou, se sídlem Cejl 62b, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2017, č. j. OAM-168/ZA-ZA11-ZA15-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu Brně ze dne 17. 7. 2017, č. j. 32 Az 7/2017 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 17. 7. 2017, č. j. 32 Az 7/2017 – 39, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2017, č. j. OAM-168/ZA-ZA11-ZA15-2017. Tímto rozhodnutím shledal žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřípustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil, a státem příslušným k posouzení podané žádosti v souladu s čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“) určil Polskou republiku.

[2] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (stěžovatel) v zákonné lhůtě kasační stížnost.

[3] Kasační stížnost je přípustná. Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost

svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou.

[4] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[5] Stěžovatel k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti, respektive podstatnému přesahu vlastních zájmů, neuvedl žádné argumenty. Nejvyšší správní soud se v obecné rovině zabýval důvody přijatelnosti kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná.

[6] Předně Nejvyšší správní soud uvádí, že rozsudek krajského soudu plně odpovídá požadavkům judikatury na jeho přezkoumatelnost (srov. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 -75). Z rozsudku je zjevné, jak soud ve věci rozhodl a že své rozhodnutí opřel o dostatečně zjištěný skutkový základ. Vycházel ze správního spisu a informací v něm shromážděných, přičemž ani žalovanému nelze v tomto směru vytknout, že by skutkový základ věci zjistil nedostatečně.

[7] Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze strany krajského soudu nemohlo dojít k nesprávnému posouzení právní otázky, zda jsou dány azylově relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany nebo doplňkové ochrany, neboť krajský soud zkoumal rozhodnutí o zastavení řízení z důvodu, že příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je jiný členský stát, ne meritorní rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud se proto námitkami směřujícími k věcnému přezkumu žádosti nezabýval.

[8] Judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na zbývající uplatněné kasační námitky.

[9] Námitku, že správní orgán dostatečně neodůvodnil svoji úvahu o aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III, že měl stěžovateli vysvětlit, proč se domnívá, že pro diskreci v rámci čl. 17 nařízení jsou rozhodné jen rodinné vazby nařízením výslovně zmíněné, a proč jsou vztahy s rodinou bratrance považovány za méně hodnotné, vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť nebyla obsahem žaloby. V žalobě stěžovatel pouze konstatoval, že má v ČR bratrance, který zde žije s manželkou a dvěma nezletilými dětmi, přičemž tuto informaci zopakoval i v kasační stížnosti. Žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, které by musel žalovaný brát v úvahu při zvažování využití diskrečního oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III, stěžovatel netvrdil. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j. 222/2016 – 24, právě tyto zvláštní okolnosti by mohly představovat limit správního uvážení žalovaného, pokud by se jednalo o případ, kdy „*by neposouzení možných důsledků postoupení žádosti státu příslušnému k řízení*

dle nařízení Dublin III mohlo vést k nenaplnění smyslu nařízení – tj. k nezajištění účinné mezinárodní ochrany. V takových situacích lze konstatovat nutnost vypořádání aplikace čl. 17 odst. 1 správním orgánem, přičemž je třeba takové rozhodnutí odůvodnit." Vzhledem k tomu, že v nyní projednávaném případě tyto okolnosti hodné zvláštního zřetele nebyly shledány ani tvrzeny, neměl žalovaný povinnost se užitím čl. 17 nařízení zabývat. Přesto však důvody, pro které k aplikaci citovaného ustanovení nepřistoupil, ve svém rozhodnutí specifikoval (s. 5). Krajský soud tak rozhodnutí žalovaného napadeným rozsudkem správně aproboval.

[10] Stěžovatel dále namítal, že je v Polsku silně přítomná tzv. ukrajinofobie, ukrajinská menšina se netěší všeobecnému respektu ani toleranci a na Ukrajince je v Polsku pohlíženo s despektem. Nejvyšší správní soud tuto námitku vyhodnotil jako nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť nebyla obsahem žaloby. Obdobně formulovaná námitka obsažená v žalobě směřovala k férovosti polského řízení ohledně žádostí o mezinárodní ochranu, přičemž krajský tuto námitku řádně vypořádal na straně 4 napadeného rozsudku.

[11] K námitce, že polská justice je nyní ohrožena nedávnou novelou právních předpisů, v jejímž důsledku existuje silné riziko, že základní práva budou v azylových řízeních vystavena libovůli, Nejvyšší správní soud konstatoval, že byla formulována pouze obecně. Vývoj v Polsku probíhá kontinuálně a soudu není známo, že by související změny měly konkrétní dopady do řízení o mezinárodní ochraně. Stěžovatel ani žádné konkrétní dopady netvrdí, ke svým obavám neuvedl žádné podrobnosti, důvodnost ani včasnost jeho námitky tedy nebylo možno posoudit.

[12] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto není důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu práva. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[13] Návrhem na přiznání odkladného účinku se Nejvyšší správní soud nezabýval, protože rozhodl bez odkladu o samotné kasační stížnosti, a otázka odkladného účinku se tak stala bezpředmětnou.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. září 2017

JUDr. Marie Žišková v. r.

předsedkyně senátu